

RUDYARD KIPLING

Cartea junglei

Traducere de
Liana Ciucă

EDITURA CARTEX 2000
București, 2008

Cuprins

Cântecul nopții în junglă.....	7
Vânătoarea lui Kaa.....	36
Cântecul de leagăn al focilor.....	102
„Rikki-Tikki-Tavi“.....	133
Toomai al Elefanților.....	159
Slujitorii Maiestății Sale.....	192

Cântecul nopții în junglă

Se mai simțea încă arșița zilei pe costișele munților Seeonee când, pe la ceasurile șapte din seară, Tatăl Lup se trezi din somn, se scărpină, căscă și-și întinse pe rând labele să și le dezmorțească și să se scuture de toropeală. Mama Lupoaică amușina cu botul mare și cenușiu puii care abia se țineau pe picioare și schelăliau întruna, în timp ce luna lumina gura hrubei în care-și aveau culcușul.

— Auuuuu! făcu lupul. Iaca, iar e vremea să plec la vânătoare!

Dar tocmai când să-și ia avânt și s-o pornească în josul colinei, o umbră măruntă cu o coadă stufoasă trecu pragul peșterii și zise scâncit:

— Noroc la vânătoare, mai-mare peste lupi! și fie ca și odraslele tale alese să aibă parte de noroc și de colți puternici și albi și să nu-i uite nicicând pe cei înfometăți!

Era șacalul Tabaqui, poreclit și Linge-blide, față de care lupii din India n-au nici urmă de respect, fiindcă toată vremea aleargă încoaace și-ncolo și se ține numai de rele și îndrugă vrute și nevrute și mănâncă toate scârboșenile și resturile de prin gunoaiile din ogrăzile oamenilor. Nu-i vorbă însă că îi știu și de frică, fiindcă Tabaqui îi întrece pe toți din junglă când se înfurie; și când îl apucă năbădăile nu se mai teme de nimic și gonește prin pădure luând în colți tot ce-i ieșe în cale. Până și tigrul se ferește din calea lui și se pitulează când pe Tabaqui îl apucă furile, căci nu e nimic mai urâcios pe lume decât o jivină cuprinsă de pandalii.

Noi îi zicem turbare, dar acolo în junglă i se zice *dewanee*, adică nebuneală, și toate săpturile pădurii fug din calea jivinelor lovite de streche.

— Intră înăuntru, dacă tot ai venit, îi zise Tatăl Lup cu răceală. Dar să știi că nu e nimic de mâncare pe-aici.

— N-o fi pentru lupi, răspunse Tabaqui, dar pentru un bicinic ca mine până și un os gol-golț e un ospăț. Căci, la urma urmei, cine suntem noi, cei din neamul Gidur-log al șacalilor, ca să facem mofturi și nazuri?

Și zicând astfel se repezi în fundul peșterii și cum găsi pe acolo un os de cerb cu niscaiva resturi de carne pe el, se așeză și începu să-l trosnească de zor în colți.

— Mulțumesc frumos pentru masa bogată, zise Tabaqui, lingându-se pe bot după ce isprăvi de mâncat. Da' frumoși mai sunt preamăriții tăi copii! și ce ochi mari au! Da, sunt încă pui, dar e adevărat ce se spune că feții de neam mare se vădesc vajnici încă de mici.

Acum vă dați seama că Tabaqui știa la fel de bine cum știe toată lumea că nu e deloc potrivit să lauzi niște copii de față cu ei, dar ticălosului îi plăcea din cale afară de mult când vedea că vorbele lui îi fac pe Tatăl Lup și pe Mama Lupoaică să nu se simtă tocmai în apele lor.

Tabaqui stătu așa o bucată de vreme, bucurându-se în tacere de răutatea pe care tocmai o făcuse, după care continuă, știind limpede că avea să-l înfurie pe lup cu ceea ce urma să spună.

— Shere Khan, șeful cel mare, și-a mutat teritoriul de vânătoare. Luna viitoare o să vâneze prin locurile astea, așa mi-a zis.

Shere Khan era tigrul care trăia lângă fluviul Waingunga, la treizeci de kilometri mai încolo de peștera lupilor.

— N-are nici un drept să facă așa ceva! se răsti Tatăl Lup înfuriat. Se știe că Legea Junglei nu-i dă dreptul să se mute în alt loc fără să dea de veste din timp. O să bagă spaima în toate căpeteniile de turme de pe-aici pe o întindere

de cincisprezece kilometri; și unde mai pui că acu' trebuie să vâneze cât pentru doi!

— Nu degeaba i-a pus maică-sa numele Lungri, adică Șchiopul, zise Mama Lupoaică vorbind cu glas scăzut. Că așa s-a și născut, șontorog de-un picior. De-aia vânează numai vite de prin ogrăzile oamenilor. și cum sătenii din Waingunga sunt porniți rău împotriva lui, se mută aici, pe teritoriul nostru, ca să-i înfurie și pe locuitorii din satul nostru. Or să bată toată jungla după el când o pleca de acolo, iar noi și copiii noștri va trebui să ne părăsim locuința când oamenii or să dea foc la tufișuri ca să-l prindă. Da, într-adevăr, îi suntem tare îndatorați lui Shere Khan pentru necazul asta!

— Să-i spun chiar așa, că-i sunteți îndatorați? întrebă Tabaqui cu viclenie.

— Ieși afară din casa mea! se răsti la el Tatăl Lup. Cară-te de-aici și du-te să vânezi cu stăpânu-tău! Ai făcut destul rău pentru o singură noapte.

— Bine, iaca, mă duc, răspunse Tabaqui încetîșor. De altfel, cred că-l și auziți pe Shere Khan în desărurile din vale, așa că mai bine nu-mi răceam gura degeaba.

Tatăl Lup își ciuli urechile și într-adevăr, de jos, din valea străbătută de un râu mititel, se auzea neconitenit răgetul răgușit, furios și pus pe arțag al tigrului care nu se alesese încă cu nici o pradă și nici nu-i păsa că mugetele sale dădeau de veste în toată jungla că era înfometat.

— Ce mai dobitoc! zise Tatăl Lup. Să faci ditamai tărăboiul când pleci la vânătoare! Da' ce-și închipuie el, că cerbii de pe-aici sunt ca boulenii grași de prin gospodăriile din Waingunga?

— Șsssst! zise Mama Lupoaică. În noaptea asta n-a plecat la vânătoare de cerbi și nici de vite. A ieșit la vânătoare de oameni.

Răgetul se preschimbase într-un fel de mărâit neconitenit, care părea să vină de peste tot de primprejur. Era

mormăitul acela care îi năucește pe tăietorii de lemn și pe țiganii ce dorm sub cerul liber și care uneori îi face să ia la sănătoasa și să nimerească drept în ghearele tigrului.

— Oameni! se oțărî Tatăl Lup, rânjindu-și colții albi. Auzi la el! De parcă n-ar fi destule jivine mici și broaște pe-aici! Acu' se-apucă să ucidă oameni, și încă în ținutul nostru!

După legea care rostuieste viața în junglă, jivinele nu sunt îngăduite să mănânce oameni decât numai dacă ucid ca să-și învețe odraslele cum să pună gheara pe pradă și atunci trebuie să vâneze în alte părți decât în ținutul în care locuiește haita sau familia din care fac parte. Adevăratul motiv pentru această regulă este că dacă omoară oameni, mai devreme sau mai târziu jungla va fi năpădită de oameni albi călare pe elefanți și înarmați cu puști de vânătoare și însotiti de sute de băstinași de culoare cu gonguri, pocnitori și torțe. În astfel de timpuri, toate vietătile din junglă au de suferit. Dar, între ele, jivinele zic că omul este creaatura cea mai slabă și mai lipsită de apărare dintre toate viețuitoarele de pe pământ și că din această pricina nu e deloc o cinste pentru ele să-l vâneze. Și mai spun că se spurcă dacă mănâncă oameni și că or să le cadă dinții și asta chiar e adevărat.

Mărăitul se auzea din ce în ce mai tare, până când în cele din urmă se preschimbă în răgetul acela cumplit care vestea că tigrul pornise la atac.

Dar după o vreme îl auziră pe Shere Khan scoțând un muget care nu semăna deloc cu răgetul lui obișnuit.

— N-a izbutit să pună laba pe pradă, zise Mama Lupoaică. Da' ce se întâmplă?

Tatăl Lup se repezi afară din peșteră și îl auzi pe Shere Khan mărâind și mormâind furios, în timp ce se zvârcolea în toate părțile prin tufărișuri.

— Atât de dobitoc a fost că s-a năpustit drept în focul

tăietorilor de lemn și și-a părlit labele, mormăi Tatăl Lup. Tabaqui e acolo, cu el.

— Se-aude cineva urcând dealul, zise Mama Lupoaică, ciulindu-și urechile. Fii cu băgare de seamă!

Tufișurile foșniră și Tatăl Lup se lăsă în jos, gata să țâșnească la atac. Apoi, dacă ați fi fost acolo, ați fi avut în față ochilor cea mai frumoasă priveliște din lume – un lup pornind la vânătoare, în mijlocul primăverii. Fiara săltă înainte chiar să fi văzut prada și apoi deodată se forță să se opreasca, astfel că de fapt făcuse doar un salt de vreun metru și jumătate în aer și aterizase chiar lângă locul de unde își luase avânt.

— Ia te uită, un om! zise Tatăl Lup scurt. Un pui de om!

Chiar în fața lui, ținându-se cu mânuța de o creangă lăsată la pământ, văzu un copilaș cu pielea ciocolatie, care abia dacă putea umbra, cea mai plăpândă creațură cu gropițe în braji care ajunsese vreodată noaptea la grota unui lup. Copilașul se uită drept în ochii lupului și începu să râdă.

— Chiar e un pui de om? întrebă Mama Lupoaică. Ia adu-l înăuntru, să-l văd și eu, că n-am mai văzut asemenea făptură până acum.

Lupul, care e învățat să-și care puii apucându-i în dinți, poate la nevoie să țină și-un ou cu colții fără să-l spargă, aşa că Tatăl Lup îl apucă pe micuț de spate cu dinții și-l puse binișor printre odraslele lui, fără să-i lase nici măcar o zgârietură pe piele.

— Ce mic e! Și ce golaș și... n-are nici fir de păr! zise Mama Lupoaică cu duioșie.

Copilașul se înghesuia printre lupișori, croindu-și drum spre blana călduroasă a lupoaciei.

— Ia te uită, zise mama, suge și el cu odraslele noastre! Deci aşa arată un pui de om! Ei, ce zici de asta, crezi că mai e vreo lupoaică pe lumea asta care se poate mândri că are un pui de om printre odrasle?

— Am mai auzit despre astfel de întâmplări, răsunse Tatăl Lup, dar niciodată nu s-a petrecut aşa ceva în haita noastră sau cel puțin de când sunt eu pe lume. Uită-te la el, n-are păr deloc și l-aș putea ucide cu o singură lovitură de labă. Da' vezi, se uită la mine și nu-i e frică deloc.

În peșteră se făcu deodată întuneric, căci lumina lunii nu mai putea pătrunde înăuntru din cauza lui Shere Khan, care astupase gura hrubei cu capul pătrătos și umerii voinici. Din spatele lui, Tabaqui schelălaia de zor:

— Aici a intrat, stăpâne, aici a intrat!

— Prezența ta aici ne face mare cinste, Shere Khan, zise Tatăl Lup politicos, dar cu o scăpărare de furie în ochi. Cu ce te putem ajuta?

— Să-mi dai înapoi prada, răsunse Shere Khan. Știu că ai un pui de om în grotă. Părinții lui au luat-o la goană de frica mea, aşa că am venit să-mi dai ce mi se cuvinte.

Shere Khan, care sărise în focul făcut de tăietorii de lemn, era încă furios fiindcă își arsesese labele și îl dureau cumplit, dar Tatăl Lup știa că tigrul nu putea da buzna înăuntru, pentru că nu încăpea prin gura îngustă a grotei. Chiar și acolo unde se afla, abia dacă-și putea îngheșui umerii și labele și stătea la fel de rău ca un om care încearcă să intre cu forță într-un butoi.

— Noi, lupii, suntem un neam liber, zise Tatăl Lup. Nu ascultăm decât de șeful haitei, în nici un caz de o jivină vărgată care ucide vitele sătenilor. Puiul de om e al nostru, putem chiar să-l ucidem, dacă asta ne e voia.

— Ce-mi tot dai înainte cu ce vrei și ce nu vrei tu? Am ucis eu un bou și crezi că o să stau aici cu nasul vârât în bârlogul tău de câine ca să-mi dai ce-i al meu?! Poate-ai uitat cu cine vorbești. Sunt eu, Shere Khan!

Tigrul scoase un răget și grota se umplu de vuiet. Mama Lupoaică se desprinse din strânsoarea puilor și țâșni înainte, cu ochii care scânteiau în întuneric ca două luni

pline și verzi și-și țintui privirea în ochii scăpărând de furie ai lui Shere Khan.

— Iar eu sunt Raksha, Drăcoaica, și de la mine o să primești răspuns! Puiul de om e al meu, Lungri, al meu și numai al meu. Și nimeni n-o să-l ucidă. O să crească cu haita și-o să alerge prin junglă cu ceilalți lupi și-o să meargă la vânătoare împreună cu ei. Și în cele din urmă, ascultă la mine ce-ți spun, jivină care vânezi pui abia născuți, mâncător de broaște și ucigaș de pești ce ești, în cele din urmă o să te vâneze pe *tine!* Și-acu' vezi-ți de drum, căci de nu, jur pe Sambhurul pe care l-am ucis, fiindcă eu nu mănânc vite ca tine, că o să te duci înapoi la maică-ta mai olog decât în ziua când te-a fătat, jigodie părlită ce ești! Cară-te de-aici!

Tatăl Lup rămăsese cu gura căscată. Aproape uitase vremea când își cucerise soața după ce învinsese alți cinci lupi în luptă dreaptă. Nu degeaba i se spunea pe atunci Drăcoaica. Shere Khan îl putea înfrunta pe Tatăl Lup, dar n-avea nici un fel de sorți de izbândă cu Mama Lupoaică, fiindcă știa că era pe teritoriul ei și ar fi luptat pe viață și pe moarte ca să-și apere familia. Așa că se retrase mărâind din gura peșterii și când fu destul de departe, îi strigă înapoi:

— Fiecare e stăpân în ograda lui. O să vedem noi ce zice haita când o auzi că adăpostești un pui de om. Copilașul e-al meu și tot de colții mei o să piară, o să vedeți voi, hoții cu cozi stufoase!

Lupoaică se trânti gâfâind lângă pui, iar lupul îi spuse cu îngrijorare în glas:

— Shere Khan are dreptate. Haita trebuie să știe despre copil. Tot te mai gândești să-l ții, Mamă Lupoaică?

— Să-l țin! i-o întoarse lupoaică, abia trăgându-și suflarea. A ajuns aici gol, singur și înfometat; și cu toate astea nu i-a fost frică de noi. Uită-te, deja mi-a dat la o parte un pui ca să sugă. Și măcelarul ăla șontorog l-ar fi

ucis și pe urmă ar fi întins-o la Waingunga, în timp ce sătenii de-aici ar fi dat iama în vizuinele noastre ca să se răzbune. Mă-ntrebi dacă-l țin? Poți să fii sigur că-l țin! Fii fără teamă, brotăcelule! Va veni vremea, Mowgli, căci aşa o să-ți spun, Mowgli, brotăcelul, când o să-l vânezi pe Shere Khan exact aşa cum te-a vânat el pe tine!

— Dar ce-o să zică haita? întrebă Tatăl Lup.

Legea Junglei spune limpede că o dată ce un lup își înțemeiază propria lui familie, se poate retrage din haita căreia îi aparține; dar de îndată ce puii sunt destul de mari cât să umble singuri, tatăl trebuie să-i prezinte Sfatului Haitei, care se ține de obicei o dată pe lună, într-o noapte cu lună plină, pentru ca toți ceilalți lupi să-i recunoască când le-ori ieșă în cale. După această înfățișare, puii sunt lăsați să zburde liberi pe unde le e voia și până în ziua când vânează singuri primul cerb, nici un lup din haită nu scapă de pedeapsă dacă se întâmplă să ucidă vreun pui. Făptuitorul e pedepsit cu moartea, acolo pe loc, unde e prins, și dacă stați să vă gândiți mai bine, o să vă dați seama că aşa și trebuie să se întâmpile.

Tatăl Lup mai aștepta până ce puii fură în stare să se țină bine pe picioare și apoi într-o noapte îi luă și împreună cu Mama Lupoaică și Mowgli se duse la Stâncă Sfatului, în vârful unei coline pline de pietre și bolovaniș unde se puteau ascunde o sută de lupi. Akela, marele și surul Lup. Singuratic care ajunsese șeful haitei datorită puterii și harului său de conducător, stătea întins cât era de lung pe o lespede, sus pe colțul de stâncă, și ceva mai jos de el seudeau patruzeci și mai mult de lupi de toate mărimile și culorile, de la cei mai bătrâni cu blana ca de viezure și care puteau da gata un cerb de unul singur până la lupii tineri de trei ani, care doar credeau că pot face aceleași fapte de vitejie precum cei mai vârstnici. Lupul Singuratic era mai marele lor de un an. În tinerețea lui căzuse de două ori într-o capcană pentru lupi și odată fusese bătut atât de crunt, încât

până la urmă vânătorii îl lăsaseră în plata Domnului crezând că murise; aşa că știa prea bine obiceiurile și legile oamenilor.

La sfatul ținut pe stâncă se vorbi puțin. Mamele și tații se așezară în cerc în jurul puilor care se hârjoneau făcând tumbe și din când în când câte un lup mai bătrân se ridică și se îndrepta în tăcere spre un pui, se uita cu băgare de seamă la el și apoi se întorcea la locul lui cu pas domol, în timp ce câte o mamă mai grijuie își împingea fătul la lumină lunii, ca să se asigure că nu trece nevăzut. Iar de sus, de pe lespedea pe care sedea, Akela striga:

— Știți legea, frați lupi, o știți prea bine, aşa că uitați-vă cu luare aminte la ei!

Iar mamele îl îngânau ca un ecou:

— Da, uitați-vă cu luare aminte la ei, frați lupi!

Mama Lupoaică simți cum i se zburlește blana pe grumaz când în cele din urmă veni și vremea ca Tatăl Lup să-l împingă în mijlocul adunării pe „Mowgli brotăcelul“, cum îl strigau ei pe puiul de om, care acum se juca cu niște piețicele ce scânteiau în lumina lunii.

Akela nu-și ridică nici o clipă capul sprijinit pe labe, ci doar striga cu același glas monoton:

— Uitați-vă cu luare aminte, frați lupi, cu luare aminte!

Deodată însă de după stâncă se auzi un răget înfundat și apoi glasul lui Shere Khan:

— Puiul de om e al meu. Vreau să mi-l dați. Ce-are a face un neam liber ca al vostru cu un pui de om?

Akela însă nici măcar nu-și ascuți urechile și nu grăi decât câteva vorbe:

— Uitați-vă cu luare aminte, frați lupi! Ce-are a face un neam liber ca al nostru cu poruncile venite de la alte neamuri? Uitați-vă cu luare aminte!

Urmă un cor de mărăitura hârâite și un lup Tânăr de patru ani îi puse lui Akela aceeași întrebare ca Shere Khan: